

[Ministeren for offentlige arbejder.]

mener generaldirektoratet nu, at tiden er kommet til at kræve offentlig licitation, som i virkeligheden er den fremgangsmåde, man altid har anvendt også for større entrepriser. Det er det, der er sket, og jeg kan meddele det ærede medlem, at jeg ganske deler generaldirektoratets opfattelse.

Ninn-Hansen: Den højtærede minister har ganske ret i, at det, der først og fremmest interesserer mig, er forsinkelsen, og jeg håber, jeg kan forstå ministerens svar som et tilsagn om at undgå yderligere forsinkelse af dette ombygningsarbejde.

I den højtærede ministers forklaring blev der imidlertid sagt, at man nu ønskede offentlig licitation. Derfor vil jeg gerne stille det tillægsspørgsmål: Når DSB nu ønsker offentlig licitation, hvorfor udskrev man så først arbejdet ved bunden licitation i november måned? Det er i hvert fald noget vanskeligt at forstå.

Jeg vil også spørge den højtærede minister: Hvorfor anvender man i dette tilfælde en fremgangsmåde, der er fuldstændig stridende mod al praksis, nemlig at annullere en bunden licitation og derefter gå over til offentlig licitation? Det mener jeg må interessere de håndværksmestre, som det er gået ud over. I det hele taget mener jeg, at håndværkerstanden dog må have klarhed over, om man ved licitationer, som det offentlige udbyder, vil følge den sædvanlige fremgangsmåde eller ej.

Hvis DSB har begået en fejl — og jeg kan ikke se andet, end at det er tilfældet — er det bedre overfor håndværkerne at erkende, at en sådan fejl er begået; så ville der være håb om, at der ikke fremtidig blev anvendt lignende fejlagtige fremgangsmåder.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Jeg kan kun gentage, at jeg ikke tror, den nye licitation vil forsinke selve arbejdet.

Det ærede medlem spørger, hvad årsagen er til kravet om ny licitation. Jeg gentager, at selvfølgelig kan der kun være een årsag til, at man har udbudt arbejdet i offentlig licitation, nemlig at man mener, der ad den vej kan fremkomme billigere tilbud end dem, der hidtil er fremkommet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om forældelse af ydelser i henhold til eengangsskatteloven.

Valgt blev: *Hans Knudsen, Holger Erikson, Ove Hansen, Poul Hansen (Kalundborg), Urban Hansen, Kai Jensen, M. Larsen, Peter Nielsen, Thorkil Kristensen, Anders Andersen, Henry Christensen, Paabøl, Helga Pedersen, Poul Møller, Jørgen Jørgensen (Ullerup), Thestrup og Axel Sørensen.*

Den følgende sag var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer m. m.

Valgt blev: *Poul Hansen (Kalundborg), Einer-Jensen, Holger Eriksen, Kai Jensen, Hans Knudsen, M. Larsen, Lindberg, Viola Nørlov, Alfred Bøgh, Erik Eriksen, Thorkil Kristensen, Anker Lau, Øllgaard, Poul Møller, Aksel Møller, Tesdorpf og Aage Fogh.*

Punkt 4 på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1952 vedtagne konvention om minimumsnormer for social tryghed.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 561; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1754).

Sagen sattes til forhandling.

Kaj Andresen: Det er naturligt, at den del af det internationale samarbejde, der omfattes med den største opmærksomhed, er arbejdet i De Forenede Nationers generalforsamling og sikkerhedsrådet. Det er her, de store politiske problemer afgøres eller behandles. Der foregår imidlertid et meget betydeligt internationalt samarbejde på en række andre områder, som har den aller-

[Kaj Andresen.]

største betydning for landenes og befolkningernes fremtid, et arbejde, der er særdeles positivt, men som vel ikke altid i så høj grad tiltrækker sig offentlighedens opmærksomhed; jeg tænker her på en række organisationer under FN, Det økonomiske og sociale Råd, Børnehjælpsfonden, Verdenssundhedsorganisationen o. s. v., der dels tilrettelægger og dels medvirker ved internationale hjælpearbejder. På samme måde foregår der et stort arbejde i Den internationale Arbejdsorganisation, ILO, som oprindeligt stammer fra folkeforbundsperioden 1919 og stadig har sit sæde i Genève, men som nu virker som et led i FN's almindelige virksomhed. Dens formål er at forbedre arbejdsvilkårene, hæve levestandarden i verden og søge årsagerne til social uretfærdighed fjernet. Til dette formål samles hvert år arbejdskonferencen, der består af repræsentanter for regeringer, arbejdsgivere og arbejdere i medlemsstaterne. En lang række arbejdsmæssige og sociale problemer er gennem årene blevet behandlet her, og resultaterne har vist sig i form af vedtagelser af internationale konventioner eller henstillinger, som så senere skulle ratificeres i de respektive medlemslande.

ILO's opgave er for det første at søge at samle de forskellige landes bestræbelser for fremskridt på arbejdsmarkedet i social henseende. Ved at bygge på de enkelte landes erfaringer og tage bestik efter de mest fremskredne landes resultater søges ILO's mål nået, og der opstilles visse minimumskrav. For det andet betyder vedtagelsen af konventionerne en styrkelse af arbejdet for sociale fremskridt i de mindre udviklede lande.

Ofte er konventionernes minimumskrav allerede opfyldt i visse lande, men for nogle lande, hvor de opstillede krav endnu er fjerne mål, er det af betydning, at der på international basis sluttes op om konventionerne. Hertil kommer, at der ved opbygningen af den til kravnene svarende lovgivning er ydet betydelig sagkyndig bistand fra lande med en mere udbygget lovgivning. Det har også været tilfældet for Danmarks vedkommende, at eksperter herfra og sagkyndige iøvrigt har ydet hjælp på sociallovgivningens område.

Den moralske støtte ligger dog ikke blot

i medlemslandenes deltagelse i arbejds-konferencen og i, at man stemmer for konventionerne, men vel i højere grad i ratifikationen deraf, og her kan det ikke nægtes, at det virker noget beskæmmende, at et land som Danmark, som vi selv betragter som et højt udviklet land i social henseende, ifølge beretningen for året 1952 indtil da kun har ratificeret 22 af de gennem årene vedtagne 103 konventioner. Når vi ikke har ratificeret alle disse konventioner, har det i mange tilfælde formelle årsager, idet ratifikationer i hvert fald ofte vil kræve lovændringer, men det er på sin plads, at man nu søger ratificeret de konventioner, hvis betingelser vi opfylder her i landet, og det gælder bl. a. den foreliggende konvention om social tryghed. Jeg vil på mit partis vegne stærkt anbefale, at vi ratificerer denne konvention, for det første, fordi jeg finder, at vi som medlem af ILO efter vedtagelse af konventionen har pligt til at ratificere den, især når vi kan gøre det uden lovændringer, og for det andet, fordi det er rimeligt, at vi under hensyn til Danmarks stilling på sociallovgivningens område også bør gå i spidsen, når der søges gennemført et internationalt samarbejde herom. For det tredje anser jeg det for overordentlig værdifuldt, at et land som Danmark, der er ret langt fremme i social henseende, yder sin fulde moralske støtte til de lande, for hvilke de her opstillede minimumskrav er mål, det i sig selv er vanskeligt at nå.

Konventionen opsætter minimumsnormer for ialt 9 områder af den sociale lovgivning, nemlig læge- og hospitalsbehandling, dagpenge under sygdom, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente, ulykkesforsikring, familieydelse, moderskabsydelse, invaliderente og erstatning til efterladte, og for at ratificere skal man opfylde kravene på mindst 3 af disse 9 områder. Danmark opfylder betingelserne på 4 områder, nemlig læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente. Der følges i de enkelte afsnit omtrent samme hovedlinje, nemlig en fastsættelse af for det første, hvem der har ret til ydelserne, i almindelighed grupper, der udgør mindst 50 pct. af samtlige arbejdstagere; for det andet hjælpens art, der kan være lægehjælp, sygehusbehandling, dagpenge o. s. v. og for det tredje ydelsens størrelse.

[Kaj Andresen.]

Hvad det sidste angår, har man her gennemført det princip, at ydelserne skal udgøre en vis minimumsprocentdel af en mandlig ufaglært arbejders løn. Man søger herigennem at opnå, at ydelsens størrelse fastholdes i forhold til arbejdsindkomsten; dette er sikkert en rigtig løsning på spørgsmålet om ydelsernes værdifasthed, når det skal ske på international basis. Jeg kan iøvrigt her tilføje, at det er samme princip, som er anvendt i socialdemokratiets skitseforslag til en folkepensionering.

Mit parti anser ratificeringen af denne konvention for særdeles værdifuld, og jeg skal med disse bemærkninger anbefale forslaget til folketingsbeslutning til vedtagelse. Jeg kan tilføje, at det forhåbentlig også vil medføre, at andre af de 9 punkter i konventionen efterhånden bringes i overensstemmelse med dennes minimumskrav.

Søren Andersen: Jeg synes, det er ganske udmærket, at disse arbejdskonferencer holdes, hvor der er lejlighed til at drøfte og gennemarbejde problemerne, også som her de sociale problemer. Den arbejdskonference, der her refereres til, holdtes i Genève i 1952, da der vedtoges en konvention om visse minimumsnormer for social tryghed. Man delte det sociale felt op i 9 områder og forlangte, at hvert land, der var i stand til at ratificere, på lovgivningens område skulle indfri det fornødne på i det mindste 3 områder. Danmark indfried kravene, der stilles, på 4 af de 9 områder, og som allerede nævnt drejer det sig om læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente, og vi er i stand til at tiltræde konventionen uden lovændringer. Samtidig er der dog taget visse forbehold for Grønlands og Færøernes vedkommende, da forholdene der er anderledes. Alene af hensyn til forholdene for Grønland og Færøerne, men desuden også fordi konventionen med sine 86 artikler er ret omfattende, synes jeg, det er på sin plads, at vi får lejlighed til at se en lille smule nærmere på forslaget i et udvalg. Det er jo ikke ret længe siden, forslaget til folketingsbeslutning blev fremsat i tinget, og det er begrænset, hvor megen tid der har været til at se på forholdene i Grønland og på Færøerne. Vi er i mit parti velvilligt indstillede overfor forslaget og i

det hele taget indstillet på at anerkende en tilslutning til konventionen, men først ville vi altså gerne have forslaget til behandling i et udvalg.

Hanne Budtz: Denne konvention om minimumsnormer for social tryghed er usædvanlig omfattende og har ved behandlingen i Genève krævet en grundigere og mere vidtrækkende behandling end de fleste andre konventioner. Der er grund til særligt at overveje de nye principper, som indeholdes i denne konvention. Tidligere konventioner har alene haft generelle bestemmelser, f. eks. om en maksimumsarbejdstid og en minimumsarbejdsalder.

For første gang fastsætter en konvention konkrete ydelser i penge, altså ydelser i kroner og øre, selvom de er fastsat som procenter af gennemsnitslønnen. Endvidere indeholder konventionen det nye princip — som af den højtærede minister fremhævet i fremsættelsen — at man forpligter sig ikke blot for den lovgivning, der er gældende i Danmark i dag, men også for lovgivningen fremover. Eksempelvis kan jeg nævne, at folketinget en skønne dag i henhold til konventionen vil kunne være forpligtet til at forhøje aldersrenten, nemlig forudsat at denne ikke skulle udgøre 40 pct. af en senere højere gennemsnitsløn, og det må erindres, at vi ved tiltrædelse af konventionen vil være bundet af den i 10 år. Både af denne grund og på grund af konventionens helt nye principper og dens betydningsfulde område er det også mit partis opfattelse, at det — som den ærede ordfører for venstre (Søren Andersen) gav udtryk for — vil være rimeligt, og vel også nødvendigt, at gennemgå denne meget omfattende sag i et udvalg.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Som omtalt af den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Kaj Andresen, har Danmark ratificeret ualmindelig få af Den internationale Arbejdsorganisations konventioner, til trods for at vi har taget meget aktiv del i konferencerne. Årsagerne hertil kan være forskellige, og undertiden skyldes det, at vi på mange af disse sociale områder har været foregangsland i den forstand, at vi allerede havde en indarbejdet ordning, der ikke ganske passede til de detaljbestemmelser, som Den internationale Arbejdsorganisations

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

konventioner fastsatte; men på andre områder kan vi ikke undskylde os med, at noget lignende er årsagen til, at vi ikke har ratificeret.

Mit parti er af den opfattelse, at Danmark bør støtte Den internationale Arbejdsorganisation og dens indflydelse verden over ved at ratificere så mange af dens konventioner som muligt, når det iøvrigt er tjenligt ud fra danske interesser. Hertil kommer, at dette spørgsmål om ratifikation er rejst af Nordisk Råd, idet man ville anse det for ønskeligt, om de nordiske lande i større udstrækning kunne ratificere konventioner — og ratificere de samme konventioner.

Nu ligger der altså et kompleks af konventioner for os, om hvilke det er sagt, at vi skulle kunne ratificere dem uden lovændringer, og forsåvidt skulle sagen synes oplagt.

Den konvention, vi i øjeblikket behandler, konventionen om minimumsnormer for social tryghed, skulle vi jo nu kunne ratificere uden lovændringer, idet vi tilfredsstiller 4 af de 9 punkter, der er nævnt, medens det kun kræves, at man tilfredsstiller 3. Det er imidlertid rigtigt, at der er nye principper i denne konvention, bl. a. dette, at ratifikation nu kan komme til at kræve lovændringer på et tidligere tidspunkt, end tilfældet ellers ville være. Jeg skal derfor ikke stille mig uvilligt overfor tanken om spørgsmålets behandling i et udvalg.

Blandt de punkter i denne konvention, som den danske lovgivning ikke opfylder, vil jeg nævne dagpenge under sygdom og moderskabsydelse, og det kunne måske give os anledning til i fremtiden at vende opmærksomheden i noget højere grad mod disse to punkter.

Jeg kan tilsige mit partis velvillige behandling.

Ragnhild Andersen: Det burde være en selvfølge, at enhver stat sikrede borgerne et minimum af social tryghed, og dette minimum burde ikke være mindre end det,

der er fastlagt i den foreliggende konvention, og det burde omfatte de ni i konventionen nævnte områder: læge- og hospitalsbehandling, dagpenge under sygdom, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente, erstatning for tilskadekomst under arbejdet, familieydelse, moderskabsydelse, invaliderente og efterladteerstatning. Men sådan er det langtfra.

Det er ganske betegnende for forholdene, at kun 2 lande har ratificeret denne konvention. Det behøver naturligvis ikke at være udtryk for, at ingen lande udover disse to opfylder en eller flere af forudsætningerne for, at man kan ratificere konventionen; men det er vel næppe tilfældigt, at kun England og Sverige, der jo i den kapitalistiske verden betragtes som førende på sociallovgivningens område, har ratificeret denne konvention. Det er bemærkelsesværdigt, at en medlemsstat kan ratificere, når blot den opfylder de fastsatte bestemmelser for 3 af konventionens 9 områder. Der er vel grund til at sige, at det føles beskæmmende — og er beskæmmende — at Danmark kun opfylder de stillede krav med hensyn til 4 områder, nemlig læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente. Bestemmelserne vedrørende de andre såre vigtige 5 grene kan ikke ratificeres uden lovændringer, og det drejer sig endda her om så vigtige områder som dagpenge under sygdom, erstatning for tilskadekomst under arbejdet, familieydelse, moderskabsydelse og efterladteerstatning. Netop på disse områder er der i det sidste par års tid sat ind for at få lovforanstaltninger gennemført, som kunne sikre tusinder af ulykkeligt stillede medborgere en beskeden hjælp. Ærede medlemmer — sidst det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp som ordfører for det radikale venstre — har i dag været inde på, at der for partierne i folketinget var grund til at interessere sig mere for disse spørgsmål, ikke mindst for moderskabsydelse. Dette kan jeg understrege, og samtidig vil jeg minde om, at mit parti gentagne gange har stillet

[Ragnhild Andersen.]

forslag på disse områder, især vedrørende moderskabsydelse. Det er således betegnende, at for et øjeblik siden fremsatte det ærede medlem fru Petra Petersen for ottende gang et lovforslag om moderskabsydelse, et forslag, som altså 7 gange forgæves har været til behandling i folketinget, og forholdet er så meget mærkeligere, som forslaget har opnået en meget høj alder, idet det er fra 30erne, da disse tanker spirede og groede. Disse tanker voksede sig jo stærkere i løbet af 30erne og nåede kulminationen i det forslag, der kom ud af befolkningskommissionens arbejde og er optaget i dets betænkning af 1937. Endnu er dette forslag som sagt ikke gennemført; lovforslaget ligger igen på tingets bord, og for dette områdes vedkommende kan vi altså ikke ratificere, før lovgivningen er ændret. Vi kan i Danmark kun ratificere på 4 områder — og det endda ikke uden forbehold.

Det siges i bemærkningerne, at der må tages forbehold med hensyn til Grønland og Færøerne. Forklaringen er den, at forholdene i Grønland og på Færøerne er anderledes end i det øvrige Danmark. Ja, det er de, men hvad er det for forhold, der er anderledes? Det er jo netop de sociale forhold, som Danmark har ansvaret for, og det er afslørende, for det viser netop, hvordan det står til med den nationale ligeberettigelse indenfor rigets grænser. Det var interessant at høre ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Søren Andersen, give udtryk for ønske om udvalgsbehandling, bl. a. for at man kunne diskutere spørgsmålet om lovgivningen for Grønland og Færøerne. Hvis dette ønske om udvalgsbehandling med henblik på en bedømmelse af forholdene i Grønland og på Færøerne skulle føre til, at der i udvalget opnås sympati for og enighed om ændringer i lovgivningen, så vi kan ratificere konventionen, også for Grønlands og Færøernes vedkommende, vil mit parti hilse det med meget stor glæde.

Løjligheden er vel ikke her til at diskutere alle disse spørgsmål i enkeltheder; det må ske i en anden forbindelse. Jeg skal nøjes med at sige, at mit parti kan stemme for godkendelse ud fra den betragtning, at vor og andre landes ratificering måske kan hjælpe andre nationer og folk i lande, hvor karene er endnu ringere, og ud fra den be-

tragtning, at ratifikationen af denne konvention må virke forpligtende for vort eget land, forpligtende ikke alene med henblik på den sociale lovgivning for Grønland og Færøerne, men også med henblik på at bringe lovgivningen på de fem, om jeg så må sige, forsømte områder i overensstemmelse med den internationale konvention.

Jeg vil gerne tilføje, at det havde dog været bedre, hvis denne konvention skal virke moralsk brændemærkende på de tilbagestående lande og fremmende på den sociale udvikling her, at der om disse sociale ydelser havde været ikke een, men 9 konventioner; i så tilfælde kunne man jo i højere grad stramme de tøvende og tilbagestående lande op. Som det er nu, kan et land faktisk få blå stempel ved at gennemføre 33 pct. af det, der burde være absolut minimum for social tryghed.

Søren Olesen: Det er ikke mange lande, der hidtil har tiltrådt denne overenskomst om social tryghed; derfor kan det nok have sin betydning, at Danmark tiltræder den, selvom vi kan sige, at vi for de fire punkters vedkommende har opfyldt betingelserne; men det kunne dog være, at vi ved at tiltræde konventionen øvede en moralsk påvirkning på andre lande. I hvert fald må man jo sige, at det er et godt mål at arbejde henimod, at der i de forskellige lande skabes social tryghed for dem, som ikke er i stand til at sørge for sig selv, hvad nu grunden så kan være.

Det er blevet nævnt her, at ratifikationen af denne konvention måske kunne bevirke, at man blev nødt til f. eks. at forhøje de nugældende satser for alders- og invaliderenten, fordi den ikke udgør så stor en procentdel af normallønnen, som der er fastsat i konventionen. Men det kan ikke være nogen hindring, idet man må gå ud fra, at også disse normer må følge med opad. Vi har jo altid fulgt den regel, at hvis den almindelige gennemsnitsløn steg, måtte gamle og invalider have en tilsvarende forbedring af deres forhold.

Det undrer mig lidt, at vi ikke også kunne ratificere konventionen for det punkts vedkommende, som hedder erstatning for tilskadekomst under arbejdet, eftersom vi jo har tvungen ulykkesforsikring, og da der er en vis forbindelse mellem denne og invalide-

[Søren Olesen.]

renten, idet den kontante erstatning, som en arbejder eventuelt får for tilskadekomst under arbejdet, kan suppleres med invaliderente; den bliver det vel i almindelighed, hvis ikke erstatningen kan slå til. Når der ydes en kontant erstatning een gang for alle, er den naturligvis aldrig så høj, at den kan give en årlig afkastning, en årlig indtægt, som kan nå op på den norm, der her er fastsat: 40 pct. af normal arbejds løn. Men når man tager det ovennævnte forhold med invaliderenten i betragtning, vil jeg mene, at Danmark også kan opfylde konventionen på dette punkt. Den højtærede socialminister kan muligvis oplyse os om, hvad grunden er til, at man ikke har ment at kunne ratificere også for dette punkts vedkommende.

Jeg kan give tilslutning til, at Danmark ratificerer denne konvention, da jeg som før sagt mener, det har sin betydning for andre lande, også i betragtning af, at hidtil kun 2 lande har tiltrådt konventionen.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker samtlige ærede ordførere for deres venlige tilslutning til forslaget. Jeg skal gerne være udvalget til tjeneste med alle de oplysninger, der ønskes under behandlingen dèr.

Det er jo sådan nu, at vi kan tiltræde konventionen, da vi opfylder 4 af betingelserne derfor, således som det også er blevet nævnt af ærede ordførere, nemlig i spørgsmålene om læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente. Derimod opfylder vi ikke betingelserne vedrørende dagpenge under sygdom, og det vil være rimeligt, om jeg lige siger et par ord herom. Jeg kan oplyse, at dette spørgsmål i og for sig er til behandling, idet vi har nedsat en sygeforsikringskommission, og jeg går ud fra, at netop spørgsmålet om dagpenge under sygdom vil blive behandlet i denne kommission.

Hvad angår et andet spørgsmål, erstatning for tilskadekomst under arbejdet, med hensyn til hvilket det ærede medlem hr. Søren Olesen spurgte, om vi ikke eventuelt kunne ratificere afsnittet herom, vil jeg sige, at jeg giver det ærede medlem ret i, at Danmark har en meget veludbygget lovgivning netop med hensyn til ulykkesforsikringslovgivning, men når den danske ulykkesforsikringslov alligevel ikke er i over-

ensstemmelse med kravene i dette afsnit af konventionen, beror det navnlig på, at dagpenge efter konventionen skal ydes efter højst 3 dages forløb, hvorimod man efter den danske ulykkesforsikringslov først yder dagpenge efter 7 dages forløb. Dette, at der i de første 7 dage ydes hjælp her gennem sygekasserne, kan altså ikke regnes med ifølge konventionen, og jeg har derfor også tænkt mig, om ikke det ville være rimeligt at bede repræsentanterne her fra Danmark og fra de andre skandinaviske lande i så stor udstrækning, som det er gørligt, idet vi her til en vis grad dækker hinanden, arbejde for, at man ikke blot hænger sig i visse faste retningslinier, når dog de pågældende har mulighed for at få erstatning. Men det er altså dette problem, der er en af grundene til, at vi ikke kan ratificere dette afsnit af konventionen.

Hvad angår afsnittet om familieydelse, har vi ikke kunnet tiltræde det, da der ikke her i landet findes almindelige regler om sådanne ydelser, hvorimod der i de senere år gennem love, gældende for et år ad gangen, i et vist omfang er ydet børnetilskud, der administreres af skattevæsenet. I forbindelse med den planlagte skattereform er der imidlertid udarbejdet et udkast til lovgivning om almindelige børnetilskud, der skulle administreres af socialmyndighederne, og efter gennemførelsen af et sådant forslag vil konventionens betingelser muligvis være opfyldt, men til afgørelse heraf går jeg ud fra man må foretage nærmere statistiske undersøgelser.

Ja, jeg har altså villet give oplysninger om dette, ligesom jeg med hensyn til moderskabsydelse og efterladteerstatning vil fremhæve, at vi i høj grad i socialministeriet har vor opmærksomhed henvendt på spørgsmålene, og at det, at vi nu ratificerer konventionen med hensyn til de punkter, hvor vi opfylder betingelserne, jo ikke vil sige, at vi så vil ligge på den lade side og ikke have vor opmærksomhed henvendt på de andre områder, tværtimod, og jeg vil som sagt gerne medvirke til at fremme de pågældende sager i den udstrækning, det er gørligt.

Jeg takker altså for den venlige tilslutning og skal gerne i udvalget give alle yderligere oplysninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Kaj Andresen: Da der er udtalt ønske om udvalgsbehandling, skal jeg foreslå, at forslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1949 vedtagen konvention om arbejdsklausuler i offentlige kontrakter.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 551; fremsættelsen findes i tiddenden sp. 1755).

Sagen sattes til forhandling.

Lindberg: Som det allerede har været berørt ved behandlingen af den foregående sag, har man i Nordisk Råd blandt meget andet også beskæftiget sig med spørgsmålet om at få ratificeret de konventioner, som Den internationale Arbejdsorganisation har vedtaget. På den sidste samling i Oslo i august måned kom man fra den socialpolitiske komité med en indstilling til rådet, som blev enstemmigt vedtaget, og som gik ud på, at man skulle gøre, hvad man kunne i de nordiske lande for at ratificere så mange konventioner, som det nu engang var muligt under hensyntagen til den lovgivning, man havde i hvert enkelt land.

Derudover vedtog vi også på Oslomødet, at vi skulle prøve ved kommende møder i Den internationale Arbejdsorganisation at få et vidtgående samarbejde mellem de nordiske lande for at forsøge at præge de konventioner, som måtte blive vedtaget fremover, i den ånd, som den nordiske lovgivning er bygget op på, og efter de principper, som vi stort set er fælles om i de nordiske lande.

Det fremgik af den behandling, vi havde i Nordisk Råd, at vi, som det ærede medlem hr. Kaj Andresen rigtigt sagde, faktisk

er bagefter i Danmark med hensyn til ratifikation af konventionerne. Der er ialt i Den internationale Arbejdsorganisations historie vedtaget 103 konventioner, og deraf har Danmark, som det blev nævnt, kun ratificeret 22. Nu er det ikke sådan, at tallet 103 i og for sig er det korrekte tal. Der er en hel del gengangere, kan man sige, for når en konvention har været til behandling et år og bliver taget op til revision, får den et nyt nummer. Der eksisterer omkring ved 90 konventioner ialt, og her ligger Danmark tilbage, ikke alene målt i forhold til de samlede organisationer under Den internationale Arbejdsorganisation, men også, når vi sammenligner på nordisk basis, idet man i Finland har ratificeret 37 konventioner, i Norge 36 og i Sverige 35.

Årsagerne til, at vi ikke har ratificeret flere konventioner, er forskellige. Vi bygger bl. a. på en række områder indenfor arbejdsmarkedet på kollektive overenskomster, hvor man i andre lande bygger på lovgivning, alene af den grund er en række konventioners ratifikation ikke aktuel her i Danmark. Dertil kommer, at en del af de eksisterende konventioner bygger på andre principper end dem, som er gældende i dansk lovgivning. Jeg kan således nævne, at man her i Danmark for aldersrentens vedkommende er tvunget til at forsikre sig, medens konventionen bygger på et andet princip. Med hensyn til sygekasselovgivningen bygger vi på frivilligt medlemsskab, medens konventionen bygger på tvunget medlemsskab. Der er altså en række årsager til, at vi ikke har kunnet ratificere alle de konventioner, der foreligger, men alligevel må vi efter min opfattelse gøre, hvad der er muligt for at ratificere i den udstrækning, det kan lade sig gøre under hensyn til vor lovgivning. Jeg er derfor meget glad ved, at regeringen har taget dette spørgsmål op, således at der i dag foreligger en række konventioner til ratifikation.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed sige, at det ville være ønskeligt, om vi noget hurtigere kunne komme til at behandle disse spørgsmål. Nogle af de forslag, der foreligger i dag, er jo ret gamle, de fleste af dem er vedtaget på arbejdsorganisationens møde i 1949. Årsagen hertil er vel, som allerede nævnt, at man først har haft en drøftelse mellem hovedorganisationerne og social-